

— Кой си ти? зачудено го пита чичо Златко.

— Азъ съмъ *ангела на човѣшкитѣ скърби и неволи*, отговаря ангелътъ нажалено.

— Скърби? Неволи? Какви сж тия думи? Азъ не ги познавамъ. Салъ радостъ и пѣсни има на земята... казалъ чичо Златко и се усмихналъ.

Ти се смѣешъ човѣче, не знаешъ що е скърбъ и човѣшка неволя... Добрѣ, стани и върви слѣдъ мене!

Чичо Златко се осѣтилъ лекъ, като перце и крилатъ, като лѣстовичка. Той полѣтѣлъ подиръ ангела...

II. Човѣшката слабостъ.

Кацнали край една рѣка да си починатъ. Не далече се виждало една широка мѣстность, обрасла съ безброй плодови дървета, съ зелени трѣви и пѣстри цвѣтя.

— Що е туй? пита чичо Златко.

— Това е райската градина, отговаря ангелътъ. Тукъ е мѣстото, дѣто нѣма ни мъки ни сълзи...

Додѣ се разговаряли, чичо Златко забѣлѣзалъ надалечъ отъ рая голѣми планини.

Край една пещеря стояла майка и кърмѣла дѣтенцето си. И майката, и дѣтенцето били полуголи.

Дѣтенцето се наситило отъ млѣкото на майка си, па почнало да се радва и глади съ малкитѣ си пръстенца косматото ѝ лице.